

ЛЕСЯ ХРАПТИВА

І
С
К
Р
И

— 1955 —

Клівленд, Огайо, С.Ш.А.

* ** * ** *

Друкарня Я. Аскольда Ємця — «БАТУРИН»
"BATURYN" —

Ukrainian Printing & Publishing Co.

1108 Fairfield Ave. **
* Cleveland 13, Ohio, U.S.A

* ** * ** *

diasporiana.org.ua

ЛЕСЯ ХРАПЛИВА

І
С
К
Р
И

ПАМ'ЯТІ БАТЬКА

ПРИСВЯЧУЮ.

Обкладинку й заставки виконала ст. пл.

Ніна Мудрик - Мриц.

Вид. 1. пл. Куреня Укр. Сеньйорів ім. С. Тисовського.

Передмова

Впродовж свого поверх 40-літнього існування Пласт випровадив не одного з своїх членів також у літературно-мистецький світ. Згадаю тут хоч би тільки кількох із них, яких перші поетично-письменницькі збірки появилися заходом, а то й коштом Пласту: Богдан Кравців, Р. Кедро, Василь Кархут, Володимир Янів та інші.

Оцією збіркою випроваджуємо нового нашого члена — **Лесю Храпливу**. Ось кілька слів із її молодого ще життєпису: народилася вона в Галичині у Львові в родині знаного українського громадянина, пластуна д-ра Євгена Храпливого.

Вже в роках 1942-45 була членом пропластової організації Виховна Спільнота Української Молоді, яка в своїй півконспіративній діяльності плекала пластові ідеали. На еміграції вступила в IV-й Курінь У.С.П. «Лісові Мавки», й тому під псевдонімом Лісова Мавка появляються на еміграції її перші поезії в пластових періодиках.

В роках 1947-51 авторка була діловодом преси в рефераті Уладу Старших Пластунок, у рр. 1952-53 Уладу Пластових Новачок на США, у році 1953 стала референтом пластової виховної преси в США. Була редактором бюлетеню У.С.П. «ІСКРА СОКІЛЬСЬКОЇ ВАТРИ», тепер редагує новацький журналік «ГОТУЙСЬ» та пластову сторінку в щоденнику «Свобода» п.з. «ПЛАСТОВА ВАТРА». Перші свої вірші містила в пластовій пресі, в журналі "ЖІНОЧИЙ СВІТ", "НАШОМУ ЖИТТІ", "КИЄВІ"...

Знаючи авторку від її ще дитячих літ, треба підкреслити її негасимий оптимізм, віру в шляхетність людської душі на шляху до здобуття найвишого ідеалу Нації, шляху, яким іде наша юна авторка, шляху, на якому вона вогненно бажає бачити і других. А коли побіч цього оптимізму бачимо й мистецькі досягнення юного таланту, то можемо побажати, щоб оця книжечка-метелик найшла належний їй відгук, зокрема в рядах рівного їй літами покоління, з якого вона вийшла, яке своєю вартістю визначає незатерту вічність української національної ідеї.

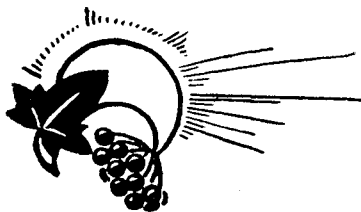
Сірий Лев.

В А Т Р А

Розкотилися зорі над нами
І розмріялась ніч чарівна...
Усміхається ватра зірками,
Мерехтить у просторах весна.

І серця біля ватри у крузі,
Повні мрій, повні зір і весни,
Пластові це походились друзі,
Про юнацькі розказувать сни.

А коли будуть хмари над нами,
Затемніє нам мрякою шлях —
Причаруємо сонце піснями,
Щоб світило на наших стежках.

О Г Н И К

Хижий звір в ярах дримає,
Спить утомлена трава.
Місяць чари розсипає
Понад сонні дерева.

Небозвід зірками вкрився,
Стих пташок веселий спів,
На поляні розгорівся
Ясний огник новаків.

День гарячий, день веселий
Дав мандрівку, гри, пісні,
Дивні мрії нічка стелить,
Дивну казку — при огні...

...Десь шумить Дніпро — Славута,
Рідні сосни із Карпат,
Десь — князі у сталь закуті,
Козаки степами мчать...

Розцвіла калина біло,
Мерехтить Софії храм,
Серце радісно забилось,
Що вже близько воля нам...

Сонні вії розкриває
Іскорок блискучих рій,
Казка при огні блукає
На Україні дорогій...

ГОРИ, ГОРИ, ОГНИКУ!

Розсвітїться золотом, гилячки,
Бо кругом засїли вже новачки!

Гори, гори, огнику, ясно все,
Вітер буйний іскорки рознесе!

Криє нічка темная чорний ліс;
Вітер іскри в серденька нам заніс.

Хоч кругом темнесенько, нам не жах,
Бо горять нам іскорки в серцях.

Бо лунають дзвінко нам все пісні,
У гурті новацькому при огні...

Гори, гори, огнику, та палай,
Просвіти шляхи ти нам в Рідний Край!

Гори, гори, огнику, щоб на шлях
Понесли ми іскорки в серцях!

І С К Р А

З неспокійним вогнем мерехтячої хвої,
Із полін, що тремтінням палким проїнялись,
Із казкового полум'я ватри ясної
Народилася іскра в заранні колись.

І побачила іскра: заслухані зорі,
Деся пливе місяченько крізь величну синь,
Верховіттям шепочуть смереки угорі,
У простір піднімається хвиля пісень.

І побачила іскра: задивлені очі,
А в зіницях — світання нової доби,
І віночками сплетені коси дівочі,
Непокірні, завзяті козацькі чуби.

І побачила іскра: блакитні хустини,
А на грудях знам'я тричарівних лелій...
І полинула іскра у безміря сині
І потонула в тиші прозоро-ясній...

А як знов розсталися за бурею хмари,
Пролунав у провалля грізний хмаролом,
Розгорілись огні понад кручі Ізари,
Покотились пісні каменистим руслом.

Там походились знов, в кого мрійливі очі
Не злякалися жаху грізної доби:
Там віночками сплетені коси дівочі,
Непокірні, завзяті козацькі чуби.

І не знати, чи з ватри ця іскра злетіла,
Чи скотилася вниз крізь розміряну синь,
Що тремтінням гарячим серця розпалила,
Що розжарила тугою світлих вершин...

А як знов у портах прогуділи сирени,
Понесли в невідоме струнки кораблі
По бездонних запінених хвилях скажених
Мерехтячі серця до нової землі.

У пустинях сухих і під шум Ніягари,
Під полярною зіркою, в гущі ліян,
Загорілась чарівная казка вогнями,
Здивувались сузір'я натхненим пісням.

І не знати: чи з ватри ця іскра злетіла,
Чи зродилася в серці глибоко на дні,
Що лелій тричарівне знам'я золотила,
Що хустини збирала у круг при огні.

Що розсвітить розкриті тугою очі.
Поки знов на світанні нової доби
Біля ватри посходяться: коси дівочі,
Непокірні, завзяті козацькі чуби...

Коли знов зашумлять рідним віттям ялини
І зніці розсвітяться здійсненням мрій.
Іскра в безмірі рідного неба полине
І потоне у тиші зоряно-ясній...

РАНОК У ТАБОРІ

Ходить ранок по діброві,
Розспівалися пташки:
Чи ще сплять, чи вже готові?
Чи збудились новаки?

Ясне сонце каже встати,
Заглядає в курені:
— Годі спати-сумувати
У чарівні літні дні!

І не сплять новаченята:
Вже новий вітають день,
Що несе їм гор багато,
Сміху, втіхи і пісень.

Понад табір ходить ранок:
Чує — тиша, бачить — лад,
А під прапор як поглянув —
В крузі новаки стоять.

Несе вітер в небо сине
їх молитву понад гай:
— Щастя-долю Україні,
Давню славу, Боже, дай!

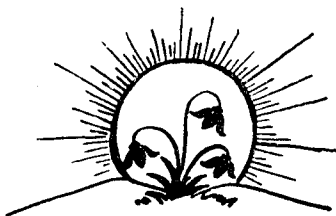
Ясне сонце в небі стало,
Втих пташок веселий спів,
Ранке сонце прислухалось
Тій молитві новаків...

ПРИВІТ НОВАКІВ

Чи Ти чуєш, Україно,
Своїх рідних новаків? —
Як наш спів під хмари лине,
Як наш огник розгорів?

Як серця новацькі грають
В один голос, в один лад,
Як до Тебе, Рідний Краю,
Новаків думки летять?

Чи Ти чуєш, наша Мила,
Зі степів, з Карпат верхів,
Як росте новацька сила,
Щоб збороти ворогів?

ПРОГУЛЯНКА

Гріє сонце, небо синє,
Розцвіта розкішний день.
Сміх лунає по долині,
В'ється гомоном пісень.

Скаче білка через гілку,
Вістка лісом аж гуде:
— Ось пождіть хвилинку тільки!
Йде новацтво молоде.

Жайворон піднявсь високо,
Понад хмари полетів,
Щоб доглянуть бистрим оком
Своїх друзів-новаків.

Йде новацтво рівним кроком,
Як колись-то козаки.
Дерева шумлять високо,
Клонять квіти голівки.

Йде новацтво лісом темним —
Кожний добре з них глядить,
Чи знайде де скарб таємний
Або папороті квіт?

Чи знайде той скарб чарівний,
Що поверне нам наш Край?
І бадьорим кроком рівним
Йде новацтво через гай...

ПІСНЯ КУРЕНЯ «ЛІСОВІ МАВКИ»

З зелених гір, з долин широких,
Ми з України Лісові Мавки,
Шуміли сосни нам високі
І колихали буйні потічки.

Пестили нас вкраїнські зорі,
До нас сміялось сонце золоте.
Гуляли з вітром ми в просторі
І нам життя кипіло молоде...

Крізь доли і крізь верхи
Луна наш бадьорий спів,
Ми сестри, ми Лісові Мавки
Йдемо з густих лісів...

І крізь чужину ми далеку
Несемо в серці гомін полонин,
Проміння зір і шум потоків,
І велич гір і ширину низин.

Бо час прийде, прийде година,
Що зашумлять нам рідні ліси,
Пригорне рідна полонина,
Огріє сонце волі і краси...

Крізь доли і крізь верхи
Луна наш бадьорий спів,
Ми сестри, ми Лісові Мавки
З України ми лісів!

2 2 С І Ч Н Я

Нам сестричка нині розказала,
Що колись давно (я добре знаю!)
У зимовий ранок засіяло
Сонце волі у мойому Краю!

Вийшли люди перед храм Софії,
Де колись лунала княжа слава,
Хтось сказав: "Сповнилися ваші мрії!
Україна — вільна вже держава!"

Хтось сказав — і всі почули люди,
З Києва — аж ген поза Карпати:
Україна є, була і буде!
Вже її нікому не зломити!

Нам сестричка розказала нині,
І сама я це вже добре знаю:
Знов прийде велика ця хвилина
В Українському моему Краю.

Як тоді — зійдуться ранком люди
Пролунають знову слова палкії,
Запанує наша воля всюди
І заграє грімко дзвін Софії!

У К Р А Ї Н І

Відійшли ми, кохана Вкраїно,
Від замаяних рідних воріт.
Перед нами — холодна чужина,
Перед нами — байдужий нам світ.

Та проте — залишилася з нами
Кров Твоя, що в серцях нам бурлить,
Пісня та, що лунала степами,
Не покинула нас і на мить.

Бо кому ж біля ватри горіли
В юнаків, в темну ніч, повну мрій,
Незабудьками очі розцвілі?
Лиш Тобі, Україно, одній!

Ти сміялась разом з пластунами,
Показала Ти в мандри шлях нам;
Твій звичай понад кручі Ізари,
Прапор Твій ми несли на Мон Блян.

Ти вітала у нічку зоряну
Понад тихими шатрами сном,
І ввижався евшан — що не в'яне,
І вчувавсь на порогах Дніпро...

Не страшна нам холодна чужина,
Обездолених вигнанців шлях,
Бо ж несемо Тебе, Україно,
Наче скарб найдорожчий, в серцях!

О С І Н Н Є

Тиху позолоть в задумі осінь
На ліси поклала в далині;
Знов нову, чарівнішу, як досі,
Зустрічаю я Тебе в ці дні...

Повнотою овоч наливає
Щиросердне сонце з висоти,
В гронах світлість дозріва без краю —
Тиху радість людям принести.

Колосиста благодать в stodолі,
Повний засік здійснених надій,
Кільчиться нова весна поволі
В життєдайній скибі дорогій...

Крізь чужу вслухаюся я осінь,
У багатство нив, що в далині,
І повніша змісту ще, як досі,
Ти являєшся мені в ці дні.

ЛИСТОПАДОВІ РОКОВИНИ

Коли розкине павутиння біле
Мережку мрій над сірою стернею
І вир листків золочених, доспілих,
Шляхи простелить птицям до вірею —

Хто знає, що розбудить ця хвилина
В твоєму серці, втомлений ізгою?
Куди думки — осінні птиці злинуть
У тузі за колишньою весною...

Що мерехтіла мрій ясних намистом
Крізь війн нещадних примари суворі,
Де Юр могутній і вежа стрілиста
Братської церкви рвались у простори...

Коли зів'яле золото спадає
І Листопад калиною багріє.
Летюче павутиння заплітає
Минуле в завтра, в дійсне давні мрії...

Ідеш кріз буднів зниділих громаду
В майоутніх зривів сонячні вершини,
В зіницях — вічний усміх Листопаду,
В руках — безсмертна китиця калини...

УКРАЇНСЬКА МАДОННА

Пам'ятаю Тебе у побіленій хаті,
Українська Мадонно пахучих степів,
Під вікном простелився барвінок хрещатий,
При іконі старій чорнобривець розцвів.

А в очах в Тебе сміх і несказана ласка,
Як в вишиванці свого Ти Сина пестиш,
Мерехтить предковічної слави в них казка
І невиданий блиск з-понад хмар, з висоти...

І я бачу: ідеш обездолена Мати
Із терновим вінцем через муки і жах...
Десь далеко Твій Син і нема в Тебе хати,
Лиш надія одна ще жевріє в очах,

Що повернешся знов до забутої хати,
Де в куті, на іконі рушник споловів,
І до Сина всміхнешся, прославлена Мати,
Українська Мадонно квітистих степів...

М А Т И

А як в північ глуху та прийшли три салдати по сина,
То на лаві сиділа, завинена в білу хустину,
То тоді ледве помітним порухом уст говорила:
— Ти сповнив своє діло, мій сину!

Коли ранком хрущі забриніли на радісній вишні,
Вишивала на призбі почату сорочку для сина...
Там хрестами маковими клалися мрії колишні,
Запліталась надією вічною ниточка сinya.

Без числа темні вечора, тьмяні світанки минали,
Розвівали вітри на посивілих косах хустину,
Лиш уста ледве помітним порухом все шепотали:
— Ти сповнив своє діло, мій сину!

ПІСНЯ ПРО ГУЦУЛКУ

Гей, шуміли смереки зелені,
Спалахнули високі Карпати,
Де з хатини при шляху, в долині
Виряжала гуцулочку мати.

Де тайком у бесаги картаті
Святойванського зілля вложила.
Жаль тремтів веретенем по хаті,
Сумувала хатина похила..

Чорні хмари найшли із сівночі,
Чорногора від стрілів лунала,
А гуцулка три дні і три ночі
По наказу на стійці стояла.

Клекотів Черемош через скали,
Пригасали на небі зірниці.
Де гуцулка одна визволяла
Друзів трьох із грізної в'язниці.

Гей, трембіти гули в полонині,
Розпростер там беркут дужі крила,
Де гуцулка у білую днину
Комісарів трьох грізних убила.

Похилилося сонце за гору,
Тихо в'янули скошені трави,
Де лежала в зеленому бору,
А на грудях три рани криваві...

Спалахнули ясніше Карпати,
Дивні вісті вітри говорили...
Жаль тремтів веретенем по хаті,
Сумувала хатина похила...

Л Ї В І В

Десь зійшлися камінні шляхи життєві
І злилася в одно многогранність життя.
Там спочинку шукають розгублені мрії,
Там початок зорів і яснє мета.

В храм камінний глядить через вікна вгорі
Сім віків невстрашимих, палких починань.
Там молитву уста все новії говорять
У покорі склепінь Трохсвятительських бань.

У пожовклих листків непроглядній завії
Припадають минулого хвилі ясні
До каміння, щоб з посіву вицвіли мрії,
Починання нові на бурливій весні

Тільки там, де у синь піднімаються храми
У провулках лунає сім древніх століть,
Наповняється серце ущерть молитвами
І неказане щастя в притворі стоїть.

Тільки там, як нігде на широкому світі,
Де минуле з майбутнім за руки взялись,
Вміє небо надією ранку зоріти,
Сподіванням весни, що настане колись.

Невгомонно злітають окрилені мрії
Над чужії шляхи, понад сіре життя,
Ген туди, де в пожоклого листя завії
Нам початок зорів і яснє мета...

В И Ш И В А Н К А

За горою дуби червоніють,
Золотавіють осінню клени,
І розписує дивнії мрії
Срібна голка по білій пелені.

Синє небо на бризги розбилося
Об рвучкі Черемошеві води.
Що гуцулчине серце любило —
Зачарована голка виводить.

Простелилися гори зелені,
Розійшлися верхами смереки.
Вишиває по білій пелені —
Що осталося в мріях далеко.

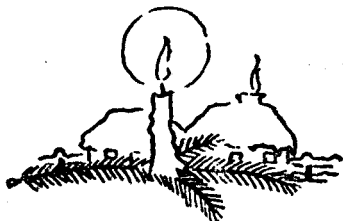

Р І З Д В О

Дзвенять дзвіночки золоті
І тихо сипле сніг.
Десь завертають зоряні
Дитячі сни з доріг,
З доріг далеких забуття,
Де тихий, білий сніг.

Дзвенять дзвіночки золоті,
Ялинка пахне в хаті...
Чи привітати вас мені,
Ясні думки крилаті,
Мінливі мрії тихих днів?
В затишній, теплій хаті?

Чи може давнії гадки
Звернути на дороги
Де тихі, білі сніжинки,
Де забуття пороги?..
Вмовкають в далечі дзвінки
І сніг паде під ноги...

НА РІЗДВО УКРАЇНСЬКИМ ПОВСТАНЦЯМ

Розгорілись свічки восковії
І промінчики грають тривожно...
За столом тужно стеляться мрії,
За столом місця ваші порожні...

Розгорілись свічки восковії,
Шелестить давнім спомином колос...
А чи ви там, в снігу у завії
Колядок хоч почуєте голос?

Чи в ліси, що лунають боями,
Хоч "Христос Народився" долине?
Чи заблісне ясними свічками
Верховіття обмерзле ялини?

О, прийдіть крізь простори морозні
Тут до нас, у далекому світі!
За столом місця ваші порожні,
У серцях місця ваші відкриті!

Та ж сьогодні нам Правда родилась
І сповнилась вселенная дива;
Хижі звірі в лісах погодились.
Кожна казка сьогодні правдива!

Та ж одвічна Мрія сповнилась
У горганській скалистій печері...
Може так, може зараз в цю хвилю
Тут широко відчиняться двері...

В мазепинках, в засніжених шубах,
А на поясі лента набоїв,
Так між нами ви станете, любі,
Лісової легенди герої!

І на вістрих багнетів кривавих
Буйний вітер карпатський, крилатий,
А в очах, повних жаху і слави,
Вічний жар нескорний, завзятий...

Ви до столу засядете з нами,
Колядки залунають одвічні,
Розгоряться новими вогнями
На покутті високії свічі...

І розкажете казку чарівну,
Як в лісах гартувалася слава,
Понад темряву грізну, нерівну,
Піднімалася ранку заграва.

Як до місяця зброя кувалась
І горіли серця на сторожі,
Переможцем, як Правда, ставала
Понад грізні колони ворожі

І слова розгоряться палкії
І візьметься в серцях у нас сила,
Щоб іти крізь сніги і завії
До вертепу, де Правда родилась...

О, прийдіть крізь простори далекі
З наших рідних лісів, подорожні!
Бо серця наші в тузі великій,
А місця ваші ждуть вас — порожні...

С В Я Т — В Е Ч І Р

Ясен місяць повис у просторі...
— Дай же, Боже, у вечір Різдв'яний!
Світять мовчки далекії зорі,
Сніп чужий на покутті в нас в'яне...

Знов полинялі коври на столі,
Знов повагом сів спомин на лаві:
Піднялись в ясне небо соколи,
Грають сурми князя Святослава.

Розгорнулась земля колосиста
І меди розлилися без краю.
Кожна хата засніжена, чиста,
Свою вічну колядку співає.

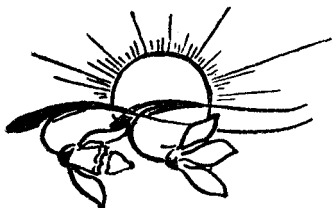
Світять мовчки чужії нам зорі,
Тужно блимає світло різдв'яне...
Вицвітає у тиші в просторі
Давня мрія, що ввік не зів'яне.

В Е С Н А

Білосніжників білі дзвіночки,
Білосніжників квіти дрібні
Закосочили коси дівочі
Молодій нерозумній Весні.

Ледве чутні розмріяні шуми,
Нижнім листом мережаний ліс
І проходить Весна у задумі
Попід білі склепіння беріз.

Білосніжників білі дзвіночки,
Теплий легіт пробуджених мрій...
Йде Весна поміж свіжі листочки
У розвіяній ризі ясній.

ЗЕЛЕНІ СВЯТА У ЛЬВОВІ

— Хто вас з безтямного сну розбудив,
Мрії промінням напоєних нив?
Травня зеленого подих ясний.
Давні пригадує хвилі весни.

Сонце між кленами, море голів...
В безмір віткритий вливається спів.
Легіт безсмертя тремкий принести
Йдуть в карних лавах камінні хрести.

В тишу минулого, в тінь забуття,
Струменем рине розцвіле життя.
Світлий надією жалібний спів,
Серце сповняється в тіні хрестів...

Травня зеленого подих ясний
Відблиском давньої мрії весни,
Того вогню, що в серцях розгорів
Сяйвом надхнених, замаєних днів.

ВІЩУВАННЯ

...А коли покінчиться Всевишнього гнів,
Що післав нас в холодну чужину,
Воплотиться в нас туга до рідних ланів
І до дому далекого злине...

Там де кволий потік по болоті сльозив —
Бризнуть джерела юної сили,
Розгориться під хмарами сотня вогнів,
Де жаринки у попелі тліли.

Все, що біль довговічний іржею покрив,
Що безжалісно вітер розвіяв,
Ісцїлить один подих розлогих степів,
Воскресить одна здійснена мрія.

Недоладних, чужих вуличок сірий жах,
І безрідних п'ятно в нас на чолі,
На тополями вінчаних зникне шляхах,
Кожний крок там веде у безкраю блакить,

На святково завітчанім полі...
Знайде відгомін кожнеє слово...
Всі бездомні роки там заміняться вмиль,
А життя нам пічнеться наново!

НА ПРИСТАНІ

Вірі С. присвячую.

Із розхитаних вод, де безжалісні хвилі, причалив
Корабель у затишної пристані синь.

І знесилені вітром жорстоким — вітрила зів'яли,
Як серця, що в безоднях шукали казкових перлин.

У півтінях вечірніх ясні береги розлилися,
Поривання нездійснені сум ніжносвітлий покрив,
Наповнилося серце по берег святкової тиші,
Рівне плесо колише вдумливість приборканих снів...

Хай з безодні під небо вже завтра знімаються хвилі,
Хай розшарпують серце гаряче-холодні вітри,
Та сьогодні всі мрії так лагідно ночі скорились
І так тихо вітрила, мов втомлені птиці, лягли...

Л И С Т О П А Д О В Е

Десь далеко, в півсмерку давньої мрії,
На початку давнопроминутих років,
Опадають тихенько листки золотії
На сповитий легендою давньою Львів.

І при джерелі діл незабутні хвилини,
Як вогонь одчайдушних сердець розгорівсь,
І пошарпаний кулями мур Цитаделі
І криваво заржавлені коври листків.

Через мряку років, через гул океану,
Мов надхмарний, ніжний, невгаваючий спів
Ми ще чуємо давню цю пісню кохану
Одчайдушних сердець і пожовклих листків.

І ми чуємо: знов щораз ближче хвилини,
Коли ночі осінньої збудиться гнів
За пошарпаний кулями мур Цитаделі
І за кров на золочених коврах листків.

УКРАЇНСЬКИМ МАТЕРЯМ

Поклін Вам, Матері великого народу!
Ділам великим і гіркій недолі!
Із ним тернистим шляхом крізь негоду
Ви сміло йшли, святі без авреолі!

Поклін Вам, тим, що ждали сина з ліса
В жорстокі дні і в ночі ще лютіші,
Аж поки гостре цохотіння крісів
Сказало Вам, що не прийде вже більше...

Поклін і Вам, що бій вели нерівний
За синьо-жовту стрічку в серці сина,
Що зберегли йому вогонь чарівний,
Хоч холодом морозила чужина!

Радійте, Матері! Їже близько та хвилина,
Що переможе сили всі ворожі,
Воскресить з мертвих і спасе Вам сина,
І на тернистий шлях Вам кине рожі...

БАТЬКОВІ

Пашів золотодайний чорнозем,
Між листям усміхалися морелі,
Де мудроців землі старий Яким
В садку навчав у прадідній оселі...

Із посіву весняних перших мрій —
Рясні думки на сторінках сходили:
— Усю любов, весь труд землі своїй —
Праджерелові все нової сили!

Покинувши тягар всіх форм земних,
Коли спочили втомлені долоні,
Цвіте довіку суть думок Твоїх,
Де Вічна Суть в ясних сузір'ях тоне...

З М І С Т

	Сторінка
Передмова	3
Ватра	4
Огник	5
Гори, гори, огнику	6
Іскра	7
Ранок у таборі	9
Привіт новаків	10
Прогулянка	11
Пісня куреня "Лісові Мавки"	12
22. січня	13
Україні	14
Осінне	15
Листопадові роковини	16
Українська Мадонна	17
Мати	18
Пісня про гуцулку	19
Львів	20
Вишиванка	21
Різдво	22
На Різдво українським повстанцям	23
Свят-вечір	25
Весна	26
Зелені свята у Львові	27
Віщування	28
На пристані	29
Листопадове	30
Українським Матерям	31
Батькові	32

ПОХИБКИ ДРУКУ.

Стор.	Рядок згори:	Видруковано:	Має бути:
Передмова	20	По "у рр. 1952-53"	додати — референткою
6	9	В сернях	У сернях
13	13	зломИти	злам А ти
13	18	зійдуться	зійдуть ь ся
16	18	кріз	кріз ь
20	5	через вікна вгорі	крізь вітражі угорі
28	16 і 17	переставити рядки	
30	3	викинути одну букву	П в слові опадають
30	6	хвилини	зусилля
30	7	розгорівсь	загорів

Printed by "BATURYN" —

** Ukrainian Printing & Publishing Co. **
* *
1108 Fairfield Ave. Cleveland 13, Ohio, U.S.A.

